

za žalobu podle §u 36, čís. 1 ex. ř., jak žalobce v odvolání správně tvrdí, a tomu odpovídá i žalobní návrh, by povolená exekuce byla prohlášena nepřipustnou a aby byla zrušena. Není správné tvrzení v důvodech rozsudku a tvrzení žalovaného, že žalobce mohl dosíci nápravy stížností do usnesení exekuci povolujícího; ve stížnosti nebyl by mohl dlužník uplatnit nové skutkové okolnosti a důkazy (§ 520 c. ř. s.). Ostatně, i kdyby byl dlužník mohl uplatnit námitky proti povolení exekuce stížností nebo dosáhnouti účele žalobou sledovaného, totiž zrušení exekuce, ještě jinou cestou než žalobou (návrhem na zrušení exekuce, odporem proti platebnímu rozkazu), nevylučovalo by to uplatňování žalobou a mohlo by to mít pouze vliv na nárok na náhradu útrat sporu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalobce domáhá se rozhodnutí, že exekuce povolená na základě podmíněného platebního příkazu ze dne 19. února 1925 usnesením ze dne 26. března 1926 jest nepřipustna, jelikož platební příkaz, nebyv mu doručen do vlastních rukou a jsa tudíž ještě podroben odporu, nebyl exekučním titulem (§ 1 čís. 3 ex. ř.). Již z toho jest patrné, že nejde ani o námitku proti nároku ve smyslu §u 35 ex. ř., ani o námitku proti povolení exekuce podle §u 36 ex. ř., ani o odpor třetí osoby ve smyslu §u 37 ex. ř. Najmě nejde o námitku proti povolení exekuce ve smyslu §u 36 ex. ř., jak mylně za to má odvolací soud, neboť dlužník nepopírá, že nastaly skutečnosti pro dospělost nebo pro vykonatelnost nároku rozhodné (§ 7 druhý odstavec ex. ř.), nýbrž, že byla povolena exekuce bez exekučního titulu a že z této příčiny jest nepřipustna. Přes to nebylo lze vyhověti rekursu stěžovatelem nesprávně označenému jako dovolací rekurs, neboť mylným jest mínění stěžovatelovo, že za trvání exekučního řízení lze domáhati se sporem nepřipustnosti exekuce pouze za podmínek §§ 35, 36 a 37 ex. ř. Stěžovatel přehlíží, že o nepřipustnost exekuce lze žalovati i »z důvodů jiných« (viz § 39 čís. 5 pokud se týče i § 42 čís. 5 ex. ř.) a že o takový případ tu právě jde. To přehlédl i prvý soud a zůstalo proto jeho řízení kusým, pročez právem rekursní soud jeho rozsudek zrušil a nařídil doplnění řízení. Nezáleží na tom, že odvolací soud k tomuto správnému rozhodnutí dospěl na základě mylného právního názoru, jako by šlo o námitky proti povolení exekuce po rozumu §u 36 čís. 1 ex. ř.

Čís. 6395.

Ubytování vojska (zákon ze dne 11. června 1879, čís. 93 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 13. května 1924, čís. 118 sb. z. a n.).

Zápisem bytu do výkazu o obsazovacím prostoru nenabývá ještě vojenský gážista nároku na byt, nýbrž teprve přidělem bytu. Zrušení přidělu bytu pro nezákonnost má v zápětí, že gážista užívá bytu bez právního důvodu. Soud není oprávněn přezkoumávati zákonnost rozhodnutí správního úřadu o záboru bytu.

Třebas se majitel domu neodvolal proti zápisu bytu do seznamu, nepozbyl práva odvolati se proti usnesení o přidělu bytu.

V tom, že majitel domu přejímal úplatu za užívání místností, nelze za všech okolností spatřovati uzavření nájemní smlouvy.

(Rozh. ze dne 20. října 1926, Rv II 539/26.)

Žalovaní, poručík a jeho choť, nastěhovali se dne 1. února 1925, jako podnájemníci do bytu Adely G-ové, bydlící v domě žalobkyně v Č. Adela G-ová se napotom z bytu vystěhovala, žalovaní však v něm zůstali a zaplatili žalobkyni dne 1. dubna 1925 nájemné jménem G-ové, dne 1. července a 1. října 1925 pak jménem svým. Nálezem městské rady v Č. ze dne 29. října 1925 byl byt zabrán ve smyslu zákona ze dne 13. května 1924, čís. 118 sb. z. a n. ve prospěch žalovaných. Nález tento byl výnosem okresní politické správy ze dne 20. února 1926 zrušen. Žalobu majitelky domu proti žalovaným o vyklizení bytu procesní soud prvního stupně zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Procesní soud zamítl žalobu proto, že žalovaní jsou v držbě bytu jménem místního úřadu vojenského a že bez jeho svolení nemohou býti z bytu vyklizeni a že jest míti za to, že mezi stranami došlo mlčky k uzavření smlouvy nájemní. Odvolací důvody byly shledány správnými. Ze spisů politické správy v Č. jde na jevo, že nález městské rady v Č. ze dne 29. října 1925, jímž byt byl ve smyslu zákona ze dne 13. května 1924, čís. 118 sb. z. a n. ve prospěch žalovaných zabrán, byl výnosem okresní politické správy v Č. ze dne 20. února 1926 zrušen z důvodu, že se žalovaný nastěhoval do bytu již dne 1. února 1925 a že dle vojenských předpisů nelze přidělit byt vojenskému gážistovi, jenž má dotyčný byt již v držení. Pak-li však příkazovací usnesení městské rady v Č. je zrušeno, nemá žalovaný žádného titulu z důvodů veřejnoprávních ve smyslu citovaného zákona a nelze proto souhlasiti s názorem procesního soudu, že žalovaní vykonávají právo bydlení jménem vojenského velitelství, kdyžtž tomuto právo k záboru bytu nebylo uděleno. Avšak ani s druhým důvodem zamítacím odvolací soud nesouhlasí. Jest přisvědčiti žalobkyni, že k uzavření nájemní smlouvy mezi ní a žalovanými mlčky nedošlo, neboť je nesporno, že žalovaní dne 1. února 1925 se nastěhovali do bytu jako podnájemníci Adely G-ové a po jejím vystěhování se v bytě dále zůstali, nájemné za první období dne 1. dubna ještě jménem G-ové zaplatili a že další čtvrtletní nájemní splátky dne 1. července a 1. října sice jménem svým zaplatili, že jim však žalovaná dopisem ze dne 6. října 1925 sdělila, že byt nemají v nájmu, a v dopisu ze dne 7. září 1925 jim oznámila, že se zábořem bytu není srozuměna a žádá za zvýšení provisorního nájemného. Okolnost, že žalobkyně činži v červenci přijala, nenasvědčuje tomu, že mlčky chtěla uzavřítí nájemní smlouvu se žalovanými, když proti původnímu záboru bytu ze dne 13. ledna 1925 městskou radou v Č., tedy ještě před nastěhování se žalovaných podala stížnost, o níž žalovaný věděl, když dopisem ze dne 12. září 1925 oznámil politické správě, že o stížnosti žalobkyně do záboru není ještě rozhodnuto, a neodvolává se v tomto přípisu žalovaný na mlčky uzavřenou nájemní

smlouvu, nýbrž stojí na stanovisku, že má být v nájmu pouze základem záboru.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé napadají odvolací rozsudek dovolacími důvody čís. 2 a 4 Šu 503 c. ř. s., provádějící je souborně, ale neprávem. Nejprve opírají se názoru, že obývají ve sporném bytě beze všeho důvodu, tvrdíce, že zrušení výměru obce Č. o přidělu bytu prvnímu žalovanému neodpovídá zákonu a že soud měl povinnost, je v tom směru přezkoumati. Tak by prý musil dojít k úsudku, že bytem disponuje obecní úřad nebo místní vojenské velitelství přes zrušení přidělu, ježto byt je zapsán ve výkazu o obsazovacím prostoru. Prvý žalovaný, nejsa účastníkem řízení o zápisu bytu do obsazovacího prostoru, nemohl se prý odvolati proti zrušení přidělu, proto prý bytem disponuje vojenský úřad a jenom proti němu může se prý žalobkyně domáhati vyklizení. Řízení odvolací je prý proto vadné, že se odvolací soud nezabýval zápisem bytu do obsazovacího prostoru. Ale okolnost, zda je byt ve výkazu o obsazovacím prostoru, je pro spor bez významu, a proto se odvolací soud nepotřeboval jejím zjišťováním obírat a tvrzené kusosti řízení odvolacího tu tedy není. Dle Šu 25 zákona o ubytování vojska ze dne 11. června 1879 čís. 93 ř. zák. ve znění Šu 1 zákona ze dne 13. května 1924, čís. 118 sb. z. a n., je obec povinna vojenským gážistům opatřiti byt přidělem z bytů, zapsaných ve výkazu o obsazovacím prostoru. Z rozhodnutí obce může se odvolati držitel budov k politickému úřadu do osmi dní a právoplatné rozhodnutí lze vykonati exekucí soudní. Z tohoto ustanovení jest zřejmo, že zápis bytu do výkazu o obsazovacím prostoru je toliko podkladem pro vlastní jeho přiděl a řízení o zápisu bytu do výkazu a o přidělu bytu jsou různá. Sám zápis bytu nedává ještě gážistovi nároku na byt, nýbrž on nabývá nároku teprve přidělem. Dle Šu 4 prováděcího nařízení ze dne 30. května 1924 čís. 119 sb. z. a n. vstupuje pak gážista teprve přidělem v nájemní poměr k majiteli budovy a tento poměr posuzuje se dle všeobecných ustanovení občanského práva. Proto zrušení přidělu pro nezákonnost má za následek, že důvod, na jehož základě gážista byt drží, je odstraněn a poměr přidělem vzniklý zrušen, takže ho není. Žalovaní tedy nemají již po zrušení přidělu nároku, by byt z důvodu toho podrželi (§ 1435 obč. zák.). Dovolatelé se mylně domnívají, že soud může a měl přezkoumati zákonnost rozhodnutí o přidělu. Správa je od soudnictví přísně oddělena, a proto soud nemá práva přezkoumati rozhodnutí správního úřadu, leda ve případech, kde to zákon výslovně dovoluje. Tomu tak v případě sporném není. Zda má správní úřad disposiční právo nad bytem, zapsaným v seznamu o obsazovacím prostoru, nemá rovněž pro spor významu. Zápis má význam jen pro možnost přidělu bytu, ale nezakládá pro gážistu samého práva na byt, nýbrž teprve přiděl. Proto není správným názor dovolatelů, že žalobkyně musí se domáhati vyklizení jenom na vojenském úřadu. Správní úřad, zejména vojenský, nestal se držitelem bytu jeho zápisem do seznamu o obsazovacím prostoru. Žalobkyně neodvolala se sice

proti zápisu bytu do seznamu, ale to jí nijak nebránilo, by se neodvolala proti samému přidělu, jak to plyne ze znění citovaných předpisů, zejména §u 1 zákona ze dne 13. května 1924 a §u 25 zákona ze dne 11. června 1879. Proto právem shledal odvolací soud, že žalovaní z důvodu přidělu nebo zápisu bytu do výkazu o obsazovacím prostoru nemají práva na jeho podržení. Stejně správně dovedl odvolací soud, že důvodu toho nemají ani ze smlouvy nájemní. V tom směru nedovolávali se žalovaní toho, že byt drží právem podnájemníků Anděly G-ové, nýbrž opírali svůj nárok na byt o to, že je žalobkyně přijala za nájemníky tím, že brala od nich nájemné, čímž prý mlčky přímo s nimi nájemní smlouvu sjednala. Žalovaní sami uvádějí v dovolání, že Anděla G-ová se z bytu vystěhovala a oni jej převzali od 1. dubna 1925 a platili nájemné, které žalobkyně přijímala. Ale pouhé přijímání nájemného o sobě není lze za daných okolností pokládáno býti za takový čin, který by byl ve všech případech svědčil vůli žalobkyně, sjednat novou nájemní smlouvu se žalovanými (§ 863 obč. zák.). Žalobkyně odvolala se proti přidělu bytu a setrvala na odvolání tom přes to, že její syn udal u polit. úřadu, že žalovaní se již do bytu nastěhovali a smlouva nájemní s nimi jest ujednána. To svědčí tomu, že nesouhlasila s přidělem jako podkladem nájemního poměru a že tedy přijímala nájemné jen jako za tím ní úplatu za používání bytu, nikoli však z toho důvodu, že chtěla novou nájemní smlouvu sjednat se žalovanými. Témuž svědčí i to, že první žalovaný požádal v září 1925 za určení nájemného u politického úřadu. To by nebyl mohl učiniti, kdyby nebyl chtěl užívat bytu z důvodu přidělu, nýbrž z důvodu nájmu, poněvadž by pak k určení nájemného byl příslušným býval soud. Požádal-li tedy za určení nájemného politický úřad, dal tím zřejmě na jevo, že neužívá toho bytu z důvodu smlouvy nájemní, nýbrž z důvodu přidělu. Proto se také poctivě nemůže nyní dovolávat toho, že ho chtěl užívat z důvodu nájmu a že placením nájemného sjednal se žalobkyní nájemní smlouvu nezávislou na přidělu.

Čís. 6396.

Na základě prozatímního opatření, povolujícího manželce oddělené bydliště (§ 382 čís. 8 ex. ř.), nemůže se manžel domáhati na manželce, by opustila společnou domácnost.

(Rozh. ze dne 21. října 1926, R I 755/26)

Na základě soudního usnesení, jímž bylo povoleno manželce oddělené bydliště, domáhal se manžel proti manželce povolení exekuce, aby od ní byl vynucen závazek opustiti společnou domácnost do 48 hodin pod pohrůžkou peněžitě pokuty a uvalení vazby. Soud prvního stálice exekuci povolil, rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvod y: Vymáhající strana opírá exekuční návrh o usnesení soudu ze 6. března 1926, kterým bylo povoleno Anastazii L-ové oddělené bydliště. Anastazii L-ové nebyla v usnesení tom uložena povinnost, společnou domácnost s manželem opustiti, nebyla jí také uložena lhůta, ve které